అరుణ

నేను పరీక్ష కాలేదు. నా ఆశలు కూలిపోయాయి. క్షుభితమైన నా మనస్సుకి ఓదార్పు కలిగించుకునేందుకు అసంగతాలైన ఆలోచనలతో సర్దుకుంటూ నవుస్తున్నాను. ఈ పరీక్ష నేను తప్పటానికి కారణం, నా అధికారులకి నా మీద సదభిప్రాయం లేక పోవడం. సదభిప్రాయమెందుకు లేదంటే, పెద్దక్కు నా మీద కోపంతో పగ తీర్చుకొని, నేను కావాలనుకున్న చూడ లేకనే అసిస్టెంటు సెక్షనులో ఉద్యోగం కలిసింది ఈ విషయం నాకెంతో బాధ కలిగించిపోయింది. కాని ఇంత మందిలో నిజానికి నా విషయం ఎవరికీ, ఎవరికి తెలీదో కనుక్కో లేను కదా. ఎప్పటికైనా నాకు ప్రమోషను రావడం మళ్ళీ ఇంకొన్ని సంవత్సరాల వాయిదా పడిపోయింది. అంటే కొత్తగా పెళ్ళయిన నేను కన్న కలలన్నీ కరిగిపోయినట్లే కదా! —ఇంకొక విధంగా విషయ మేమిటంటే ఆఫీసులో అందరూ నాకేసి వింతగా చూస్తున్నారు. వింత అంటే కొత్తగా అని నా అర్థం. ఇద్దరు ఆడ గుమాస్తాలని మధ్య పెట్టుకొని ఆనందంగా నవ్వుతూ పేలుతూ ఉన్నారు. చాలా ఖుషీగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. ఆ ఆడపిల్లలిద్దరూ కొత్తగా చేరారు ఆఫీసులో. ఉద్యోగం ఇంకా కొత్త. అప్పుడప్పుడు నాకూ వాళ్ళ కొత్త అనుభూతి కలుగవచ్చు వాళ్ళకు పని లేకపోయినా నవ్వుతుంటూ, కళ్ళతిప్పుకుంటూ దొంగ

వేషాలతో కాలక్షేపాలు చేస్తున్నారు.

నాకు వాళ్ళకు చెపుతామని వుంది.

ఇలానే ఆఫీసుల్లో కొన్నాళ్ళు ఉద్యోగాలు చేశారా. మీకు సరైన కాలం రాకముందే కళ్ళు లోతుకు పోతాయి. బుగ్గలు పీక్కుపోతాయి. అక్కడక్కడ తల నెరుస్తుంది అని.

కాని నే నెలా చెబుతాను. అందుకే చెప్పలేదు.

ఏమి వాళ్ళు విసుచుకుంటారో-ఏమి చిరునవ్వులు చింది స్తారో రోడ్డంట నడుస్తున్న నాకు అమిత విసుగ్గావుంది.

చలికాలపు సాయంకాలం నా మనసుకి వూరట కలి గించటం లేదు.

ఇంటికి చేరుకున్నాను.

వీధి చావడిలో అరుణ చామంతిపూలు లెక్క పెట్టిస్తున్నది.

హాలులో కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఆవిడ వచ్చి 'చిల్లర' అన్నది. నాకు చిరాకెత్తుకొచ్చింది.

"నేను వస్తానని తీసుకుంటున్నావా. నన్నడుగుతావేం" అన్నాను విసుగ్గా.

ఆమె సమాధానం చెప్పకుండా వాడికి డబ్బులిచ్చి పంపి వేసింది. అలకవచ్చింది కాబోలు ఆమెకు. కాఫీ కప్పు తెచ్చి ముందు బెట్టింది వొక్కమాటా పలుకూ లేక. నాకూ అంతగానే వుంది. అలానే వొక అరగంట కూచున్నాను.

తరువాత లేచి నా ఆఫీసురూములోకి పోయినాను.

క్షణంలో నాకు పట్టలేనంత కోపం వచ్చింది.

— ఆఫీసులో పని తెమలక అప్పుడప్పుడు ఫైళ్లు నేను ఇంటికి పట్టుకొచ్చుకుంటుంటాను. రాత్రిళ్ళుకూడా పని చేస్తూంటాను అప్పుడప్పుడు. నా టేబిలుమీద విప్పివుంచి నేను వ్రాసుకున్న తెల్ల కాగితాలనిండా ఎఱ్ఱసిరా, నల్లసిరా కలగాపులగంగా చిన్న కాలువల్లా వున్నాయి.

క్రిందికి చూశాను. చాలాభాగం నేలమీదకూడా బండలనిండా మరకల మరకల రూపంలో సిరా ప్రత్యక్షమైంది. ఒక్క చుక్కకూడా సిరాబుడ్లలో సిరా మిగలలేదు. ఆ బీభత్సం చూచేసరికే పట్టలేని కోపం వచ్చింది.

ఇంకా చూస్తూనుగదా ఒక బారెడు పొడుగు నవారు పట్ట ఒక చివర కుర్చీ కోడుకి కట్టివున్నది. ఆ నవారుపట్ట రెండో చివర ఒక తెల్లటి చిన్న కుక్కపిల్ల మెడకు కట్టబడి వుంది. అది బుద్ధిమంతురాలిలాగ అరమూతల కళ్ళతో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూ వున్నది. దాని వొంటిమీద ఎఱ్ఱటి నల్లటి సిరాగుర్తులు కన్పించాయి.

దాన్ని గొంతు పిసుకుదామన్నంత కోపం వచ్చింది.

అయితే అది టేబిలుమీదికి ఎవరైనా తీసుకొనివస్తేనే తప్ప రా లేదుకదా అని సరిపెట్టుకున్నాను.

ఒక్క అంగలో వంటింటి గడపకూడా దాటేశాను.

ఆవిడ ముందు పెద్ద అద్దం పెట్టుకుని తలలో తురుము కున్న చామంతి పూవుల్ని తనివితీరా చూసుకుంటున్నది. కొద్ది దూరంలో కాఫీ కప్పునిండా కాఫీవుండి పొగలు పొగలతో యెవరికోసమో యెదురు చూస్తున్నది.

"ఇదిగో" అన్నాను.

ఆవిడ వొక్కసారిగా వులిక్కిపడినట్లు తలెత్తి నాకేసి చూసి చిరాకుతో "యేం?" అన్నది.

నాకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది.

"నా టేబిలుమీద..." అంటూవుండగానే రామూ కాళ్ళు చేతులు కడుక్కొని వస్తున్నాడులావుంది. వంటింట్లోకి వచ్చేశాడు. కాఫీకప్పు అందుకోబోతుండగా చప్పున నాదృష్టి వాడిమీద పడింది.

ఆ ఎఱ్ఱటి, నల్లటి సిరామరకలు వాడి చొక్కాపైనా, లాగుపైనా ఇక్కడకూడా నాకు ప్రత్యక్షమైనాయి.

చేతులు కడుక్కున్నప్పటికీ ఇంకా ఆమరకలు పోలేదు.

'రామూ'—అన్నాను యెంతో కోపంతో.

వాడు పెదవులవద్ద పెట్టుకోబోతున్న కాఫీకప్పు నేల మీదకు జారవిడిచి వణికిపోయినాడు.

ఒక్కసారిగా నాలోవున్న హితాహిత జ్ఞానం యావత్తూ నశించి పోయింది వాడిదగ్గరగా వెళ్ళి చెవి పట్టుకొని ముఖం పైకెత్తి చెంప పగిలిపోయేట్లుగా, ఐదువేళ్లూ అంటుకునేట్లుగా

వెంటనే బురబుర పొంగిపోయేట్టుగా, బలంకొద్దీ కొట్టాను. అరుణ ఇంతలా ఊహించి వుండదు.

లేకపోతే యెప్పుడో అడ్డుపడి ఉండేది.

కత్తివిసురులా వచ్చి వాడిమధ్య నామధ్య నిలబడ్డది. నావేపు తీక్షణంగా చూస్తూ "మతిగాని పోయిందా" అన్నది కర్కశంగా. నాకు మరీ కోపం తెప్పించాయి ఆ మాటలు.

ఇద్దరూ కూచుని యేడుస్తుంటే అనవలసిన నాలుగు మాటలూ అని చరచరా గదిలోకిపోయాను. దాని మెడ వొరుసుకుని పోయేట్టుగా అది కుయ్యోమని మొత్తుకుంటుంటే తాడు పట్టుకుని బరబరా లాక్కుపోయి వీథిలో వదిలేసివచ్చాను ఆ కుక్కపిల్లని. తర్వాత నేనూ ఏమీ ఆలోచనలేకుండా వీథిలోకి నడిచిపోయాను. ఎటుపోవటానికి తోచలేదు. చిట్టచివరకు పార్కుకుపోయి, ఎవరూ మాట్లాడకుండా వొక మూలన కూచున్నాను. ఎప్పుడూ లేంది వరుసగా ఐదారు సిగరెట్లదాకా తగలేశాను. నోరు చేదెక్కి పోయింది. కళ్లు మంటలు పుడుతున్నాయి. గుండెల్లో నీరసం వచ్చేసింది.

దూరంగా ఆకాశంమీద ఎఱుపు రంగు కనపడ్డది... క్రమంగా నలుపురంగుగా మారింది... నా తెల్లటి కాగితాలపైన ఎఱ్ఱసిరా, నల్లసిరా మరకలు నాకు గుర్తువచ్చాయి.

ఆ పార్కు ఊరికి కాస్త దూరంగా వుంటుంది. దాని పక్కనే రైలుకట్ట వుంది.

దూరంగా సిగ్నల్ స్తంభంపైన ఎఱ్ఱదీపం కన్పించింది. ఎఱ్ఱదీపమూ - పచ్చదీపమూ... పచ్చదీపమూ - ఎఱ్ఱదీపమూ.

— చీకటి పడిపోయింది. రైలుకూడా వచ్చేస్తుంది. ఆ రైలు ఏడున్నరకికాని రాదు.

లేచాను. ఆఫీసులో ఆఫీసరూ, ఇంట్లో అరుణ గుర్తొస్తు న్నారు నాకు... నడిచాను.

ఇల్లు చేరుకునేసరికి ఎనిమిదైంది. ఇల్లంతా మూగబోయి వెలవెలబోయినట్లనిపించింది. ఏంలేదు. నా మనసే అలాగుంది అని సర్ది చెప్పుకున్నాను.

చావడిలోనే వీరయ్య కన్పించాడు. గదిలోకిపోయి లైటు వేసుకుని గుడ్డలు మార్చుకున్నాను. 'అరుణా' అని పిల్చాను బిగ్గరగా. నాపిలుపుకి సమాధానం రాలేదు. పోనీ సమాధానంగా ఆమేనా రాలేదు.

నాకు మళ్ళీ కోప మొచ్చింది. నా టేబులుమీద భీభత్సం అలానే వుంది. నా గదంతా వికృతంగావుంది. మాసిపోయిన బట్టలూ-కుప్పగా పడివున్న పత్రికలూ, అన్నిటికన్నా ముఖ్యం. టేబులుమీదా, క్రిందా, సిరామరకలూ, నాకు. వుక్రోషం కల్గింప చేశాయి.

నా గది నన్ను వెక్కిరించినట్లుగా అన్పించింది.

వీరయ్యా అని కేక పెట్టాను, వీరయ్య చప్పునవచ్చాడు. "ఈ వాలుకుర్చీతీసు కెళ్ళి పంచలో వాల్చు" అన్నాను. వీరయ్య

దాన్ని మోసుకెళ్ళాడు. కుర్చీలో కూర్చున్నతర్వాత వీరయ్య మెల్లిగా "కారియర్ తీసుకువస్తానయ్యా" అన్నాడు డబ్బు ఉద్దేశించి.

ఇప్పటికిగాని నాగుండె క్రిందకి జారలేదు.

ఇప్పటికి నాదు ఏకవిధమైన భయమూ, తరువాత [illegible], సంతోషం, ఒక్కొక్కటే తమతమ స్థానాలు మార్చుకుంటూ [illegible] చాలుపోలేదు.

నా అవస్థ చూసి వీరయ్య "అయ్యగారికి తల నొప్పిగా వుందేమో. [illegible]" అన్నాడు.

నాకు [illegible] ఆ కారియర్ వాడు [illegible] కనిపించకుండా [illegible]. [illegible] కారియర్ తీసుకొచ్చి వాడికిచ్చాను. [illegible] ఇచ్చాను.

[illegible], మంచి కర్ర తీసుకునిరా అని కూడా చెప్పాను. వాడు వెళ్ళిపోయాడు.

నేను పార్కులో కూచుని ఇంతసేపూ ఆలోచించిం దేమిటి? నా కళ్ళనపడుతున్న దృశ్యాలేమిటి? ఒళ్ళుమండుతుం దంటే వుండదూ మరి!

ఆ ఊపిలంతా శుభ్రించేసి వుంచుతాను. రాగానే అమ్మా, కొడుకూ తప్పుచేసినట్లుగా వొప్పుకుని తీసుకొస్తారు అని ఆలో

చించుకున్నాను. ఆ లక్షణాలు కనపడకపోగా సత్యాగ్రహానికి పూనుకుంటారేం ?

చచ్చీచెడీ రాసుకున్నదానినిండా సిరా దొర్లిస్తే, రేపు ఆఫీసరు అడిగితే ఎంత సిల్లీగా వుంటుంది; సిరామరకలను గురించి సంజాయిషీ. నాబాధ వాళ్ళకర్థంకాదా.—అర్థం చేసుకోరా. ప్రయత్నించరా. తలనొప్పిగా వున్నదేం. మరచిపోయాను. పోనీలే వీరయ్య వచ్చిన తర్వాత మళ్ళీ బజారుకు పంపించి అమృతాంజనమో, ఆస్ప్రో బిళ్ళలో తెప్పిస్తాను. చూస్తున్నాను కొద్దిరోజులనుంచి అరుణ ధోరణి నాకు బాగులేదు.

వీరయ్యవచ్చాడు.

సిగరెట్ ప్యాకెట్టూ, కిళ్ళీ తీసుకవెళ్ళి టేబులుమీద పెట్టి వచ్చాను. కారియర్ లోపలకు తీసుకవెళ్ళాను. మధ్యాహ్నం టిఫిన్ కూడా తీసుకోలేదు. ఆకలిగా వుంది. వీరయ్యని కూర్చుండమని చెప్పాను. పీట వాల్చుకుని కంచం పెట్టుకుని కూర్చున్నాను. మళ్ళీ మంచినీళ్ళు పెట్టుకోవటానికని లేచాను. ఒకసారి కూచోటం, మళ్ళీ యేదో గుర్తువచ్చి లేవటం. చాలాసార్లు లేవల్సి వచ్చింది. అరుణ వచ్చి చూసిపోయింది.

ఓహో యీ మాత్రం చాతకాదనుకుంటున్నది కామోసు !

భోజనాని కుపక్రమించాను.

ఆకలంతా యెటుమాయమైందో మాయమైంది.

ఒకసారి కలుపుకుని తిన్నాను. తిన్నది లెక్కకే రాదన్నట్లుగా కంచం నిండా యెంతో మిగిలివుంది. ఇంత యెందుకు వడ్డించుకున్నానా అనిపించింది. అయినా పంతానికి రెండు ముద్దలు యెక్కువే తిన్నాను. తిన్నట్లు అనిపించింది. కంచంలో మిగిలిపోయిన వస్తువులే కాకుండా, క్యారియర్ నిండా అన్నీ అలానే వున్నాయి.

క్యారియర్ గిన్నెలను మాత్రం మూతపెట్టి లేచాను. చావడిలోకి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

ఆశ్వయుజ మాసపు వెన్నెల ఆకాశాన్ని తళతళ లాడిస్తోంది. నిండైన వెన్నెల. పండువెన్నెల కాస్తున్నది. చాళ్ళు చాళ్ళుగా కురుస్తున్నది.

వంటింట్లో ఏదో చప్పుడవుతే వెన్నుతిప్పి చూశాను. అరుణ లైటు తీసేసి వంటింటి తలుపు గడియ వేస్తున్నది.

వీరయ్యని టేబిలుమీద వున్న సిగరెట్ ప్యాకెట్టూ, కిల్లీ తెచ్చిపెట్టమన్నాను. వాడు తెచ్చియిచ్చాడు.

అరుణ వచ్చి పంచలో నిలుచుంది.

"వీరయ్యా. బజారుకెళ్ళి వో ఆస్ప్రోబిళ్ళల ప్యాకెట్టూ వో అమృతాంజనం డబ్బీ పట్టుకురా" అన్నాను.

"వద్దులే వీరయ్యా. ఇంటికి వెళ్ళు" అన్నది అరుణ.

వీరయ్య కాసేపు తటపటాయించి "అయ్యా ఒకటడుగుతాను కోపం రాదుకదా?" అన్నాడు.

"ఎందుకూ" అన్నాను.

"మీ వయస్సెంత?"

"ముప్పయ్యయిదూ"

వీరయ్యా వెళ్ళిపోయాడు. ఎందుకడిగాడో చెప్పలేదు. వీరయ్యా ప్రశ్నలోని అంతరార్థాన్ని నేను వూహించ లేకుండా వున్నాను. కాసేపు ఆలోచించాను. కాని నాకేమీ తెలీలేదు.

అరుణ ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయింది. కిళ్ళీ నములుతూ సిగ రెట్ ముట్టించుకున్నాను. ప్రాణానికి హాయిగావుంది. కొద్దిగా చలి ప్రారంభమైంది. ఎక్కడినుంచో పూలవాసన తేలి వస్తున్నది.

అరుణా అని పిలిచాను. సమాధానం రాలేదు. కాని అరుణవచ్చి పక్కగా నిల్చుంది. మామూలుగానే నాపక్క యెక్కడ? అని అడిగాను. అరుణ మాటాడకుండా వెళ్ళి పోయింది. పోయేముందు అరుణ ముఖంకేసి వొక్కసారి చూశాను. పీక్కుపోయివుంది, ఈసారికూడా నాతో మాటా డకపోవటం నన్ను కదిల్చిందనే చెప్పాలి. వెనకనే వెళదా మనిపించింది. అయినా అలానే ఆ కుర్చీలో చాలాసేపు కూర్చుండిపోయాను. నామనసు చల్లబడిపోయింది. పూర్తిగా చల్లబడిపోయింది. ఎందుకో పాపం అనిపించింది. ఇంతవరకూ రామూని గురించి అనుకోకపోవటం నాకు వింతగానే అనిపిం

చింది. ఎలాగైనా నేను కాస్త కటికగుండెవాణ్ణి అనిపించింది.

వైన్నెల నా ముఖం మీదకు వచ్చేసింది.

సాయంకాలం దృశ్యాలు ఒక్కొక్కటి నా కనులముందర తిరుగుతున్నాయి. నేను ఇంటికి వచ్చేసరికి ఆమె పువ్వులు కోసుకుంటూండటం, తరువాత పువ్వులు పెట్టుకుని అద్దంలో చూసుకోవటం అన్నీ గుర్తువచ్చాయి. నేను అప్పుడు గమనించలేదు. ఆమె అప్పుడు ఎంతో సంతోషంగానూ వుంది. పాపం, ఇలా అన్నంసిళ్ళ నా నేసి యెందుకు పడుకోవటం?

మా అమ్మ నన్ను అప్పుడప్పుడు కోపంవచ్చినప్పుడు చిన్నతనంలో "ఒరేకోతి" అని పిలిచేది. దానికి తగ్గట్టుగా నేను కోతిచేష్టలూ చేస్తూనే వుండేవాణ్ణి. నా పేరుకూడా హానుమంతరావే మరి.

ఇవాళ నేను కోతిచేష్టలు చేసినట్లుగా అనిపించింది.

నిజమే నాకు కోపం రావాలసినమాటే, అయితే బాగానే వుంది. కోపంవచ్చింది. అందువల్ల వొరిగిందేమిటి? జరిగిపోయిన చెడుపనివలని ఫలితాలు అనుభవించవలసిందేకదా. కోపం దిగమింగుకోగలవాడే నిజమైన మనిషి. కోపం మాంపించి చిందులు తొక్కేవాడు నిజంగా కోతే. వాళ్ళిద్దరూ అలా అభోజనం పడుకుంటే నేను సుష్టుగా భోంచేశాను. నాకు ఏకోశానా వివేకమన్నది లేదు.

పదిగంటలైపోయింది, చలి బాగావుంది, బయట. పోయి పక్కమీద పడుకున్నాను. అటూ ఇటూ దొర్లాను. దుప్పటి ముసుగుబెట్టుకున్నాను. కాని నిద్రవచ్చే సూచన కనపడ లేదు. అరుణ యెక్కడ పడుకుందో చూడాలని పించింది. లేచి కూచున్నాను. నేలమీద జీరాడుతూ చామంతి పువ్వొ కటి కన్పించింది. అది నావేపు జాలిగా చూసింది. బయట గోడ్డుమీద వెన్నెల కురుస్తున్నది మంచుతో కలసి.

అరుణ హాలుపక్క గదిలో పడుకున్నది చాప పరచు కొని. మామూలుగా అక్కడ చాపపరచుకొని పడుకో వాలసిన అవసరం యెప్పుడూ కలుగదు. సామాన్లు పడేసు కుందుకు వుపయోగించుకొంటుంటాం ఆగదిని.

అలా పడుకున్న ఆమెను చూసేసరికి నాకు జాలైంది. ఆమె సందిట్లో 'రామూ' కరుచుకుని పడుకునివున్నాడు. నేను రావటం చూసి ఆమె చప్పున కళ్ళు మూసుకుంది. అది నేను కనిపెట్టగలిగాను. ఆమె తలవద్ద కూచుని నుదురు మీద చెయ్యివేసి చూశాను. ఆమె కళ్ళు తెరచి చూసింది. నాచెయ్యి తీసివేసింది. ఆమె నుదురు మామూలుగానే వుంది. కాని ఆమె కంట్లోమాత్రం నీళ్ళు నిలచాయి.

"బాగానేవున్నాం. వెళ్ళిపొండి" అన్నది. ఆమె స్వరంలో యేమాత్రమూ మార్దవం లేదు.

"తలనొప్పి తగ్గిందా?" అన్నాను.

"నాకు తలనొప్పి లేదు."

"కొద్దిగా అన్నం తిను లే. నేను కలిపి పెడతానులే..."

"మీకేం శ్రమ అవసరం లేదు" వెటకారం.

"కోపమా..."

[illegible] వీపుమీద చెయ్యి వెయ్య బోయాను. ఆమె [illegible] బలవంతంగా అవతలకు నెట్టి వేసింది.

"కోపంలో [illegible]..."

ఆమె [illegible] ఆమె ముఖాన్ని నా వేపుకి తిప్పబోయాను.

అసహ్యమైన స్వరంతో "దయయుంచి ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపోండి."

"రాముడికి కూడా అన్నం పెట్టలేదా?"

"చాలా తిన్నాడుగా..."

"నాకు వాళ్ళు తేలీనికోపం వచ్చింది. ఇంకెప్పుడూ..."

"మనుషులకే జ్ఞానమనేది అవసరం"

"నాకు తెలుసు. నాముఖంచూడు. చూసిచెప్పు. నామీద కోపమా."

"ముఖం చూడాలంటే అసహ్యం పుడుతోంది."

"ఎందుకూ..."

"కన్నవాళ్ళకి తెలుస్తుంది."

"నీ వొక్కదానివే కన్నావా..." నాకంఠంలోనూ వెటకారం ధ్వనించి వుంటుంది.

రామూని మరీ దగ్గరగా తీసుకుంది. సన్నగా యేడుపు గూడా.

"లే కొద్దిగా అన్నంతిను. తరువాత నన్ను యేమైనా అను..."

"ఎంత ప్రేమ:" ఎంత వెటకారమో ఆ మాటల్లో.

"మీరు వెళ్ళండి." అన్నది. మళ్ళీ "వీడివొళ్ళు వోసారి చూడండి!" అన్నది. చొక్కాయెత్తి పొట్ట చూశాను. మామూలుగానేవుంది. అయితే ఆమాటమాత్రం నేననలేదు. వాడు మూలిగాడు. ఆమె లేచికూచుని తలవేపునుంచి ఏదో పొట్లంతీసి వాడునోట్లో మందు వేసింది. పైన బెడ్ లైట్ వెలుగుతున్నది. ఆ వేశంతో ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకోబోయాను. కాని ఆమె విదిల్చివేసింది. నాకు తెలుసు. ఇక ఆమెను ప్రతిమాలలేను. ఇవాళనుంచికాదు. పదిహేనేళ్ళనుంచీ తెలుసు. నేను లేచి నిలుచున్నాను. రామూ కలవరిస్తున్నాడు. నా కుక్కపిల్లయేదీ...అంటూ. వాణ్ణి జోకొడుతూ ఆమె అలానే కూచున్నది. నేను వచ్చేశాను.

వాణ్ణి తెచ్చి నాదగ్గర పడుకోబెట్టుకొంటేకాని నాకు నిద్ర పట్టేట్టులేదు. కాని నేను అంత ధైర్యం చెయ్యలేను.

అలానే పక్కమీద అటూ ఇటూ దొర్లుతూ గడప సాగాను.

బయట వెన్నెల...చలి. పువ్వులవాసన...నాకు నిద్ర పట్టటంలేదు...

అరుణ గురించే నా తలపు నిండిపోయింది. చప్రాసి వీరయ్య అడిగిన ప్రశ్న గుర్తు వచ్చింది. దాంతోపాటే ఎన్నెన్నో గుర్తువచ్చాయి.

వాడు అడిగిన ప్రశ్నలోని అంతరార్థం ఇదై వుంటుంది. జ్ఞాపకాల తెరలని చీల్చివేస్తే—పదేళ్ళనాటి సంగతి.

*   *   *   *

ఆఫీసునుంచి రాగానే అట్టహాసంగా అలంకరించుకుని వచ్చి 'వెళ్దామా మరి' అన్నది అరుణ.

“దేవిగారి సెలవైతే...” అన్నాను.

“అబ్బ! అంతా నా ఆజ్ఞప్రకారమే నడుస్తున్నట్లు...”

“ఏం కాదన్నాను చెప్పు...”

అరుణ కళ్ళు గర్వంతో మెరిసిపోయినయ్.

“మరి బయలుదేరుదాం” అన్నది.

బయలు దేరాం.

సుందర్ విలాస్ దాటి నడుస్తుంటే అరుణ నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. కాఫీ తాగుదామని లోపలకు వెళ్ళాము. అరుణకళ్ళు అందంగా మెరిసిపోతున్నాయి.

కాఫీ తాగి బిల్లు చెల్లించుదామని కౌంటర్ దగ్గరకు వచ్చే సరికి వొక దృశ్యం నన్ను విచలితుణ్ణి చేసింది. నేను కొన్ని

రోజులుగా అలాటి దృశ్యాలు అరుణకంటబడటం కూడదని, కంటబడకుండా వుండాలని లోపల్లోపల కోరుకుంటున్నాను. అరుణ చూడకుండానే వెళ్ళిపోదా మనుకుంటున్నాను. మెట్లు దిగుతున్నాను. దురదృష్టం యెదురు నడచి వచ్చి నట్లుగా కృష్ణారావు యెంతో సంతోషంతో వచ్చి నా భుజం చరిచాడు.

అరుణ నా వెనుకాల నిలుచుని వుంది.

"ఏమిటోయ్ బొత్తిగా కనపడటం మానేశావు? ఈమధ్య క్యాంపులు యెక్కువైనాయిలా వుంది?" అన్నాడు.

"వస్తాను మరి, పనుంది బజార్లో" అని తప్పించుకో బోయాను.

కృష్ణారావు యేమిటో అర్థమైనట్లు నవ్వాడు.

అరుణవేపు చూశాను. అరుణ ఆ దృశ్యాన్ని అతిశ్రద్ధగా పరికిస్తోంది. నా హృదయంలో యేదో దిగులైంది. ఆ విష యము నన్ను అడుగుతుంది. మేము నడుస్తున్నాం. అరుణ ముఖంలో యేదో అసంతృప్తి కనపడుతున్నది.

ఆ దృశ్యం మరేం లేదు. ఒక ముసలిమనిషి సుందర్ విలాస్ ముందు కూచుని ముష్టి అడుక్కుంటుంది. ఆడమనిషి. నేను మామూలుగా చూస్తూనేవుంటాను. ఇవాళ కూడా అలానే ఆ మనిషి కూచునుంది. పాతికేళ్ళకంటే యెక్కు వుండవు. ఆ మనిషి తన సంతానానికి పాలు కుడుపుతోంది.

అరుణ వేసే ప్రశ్నను నేను ఊహించగలను.

అరుణ అడగనే అడిగింది

"భగవంతు డెందుకండీ అలాంటివాళ్ళకు సంతు యివ్వటం?"

ఒక్కోసారి అరుణను చూస్తే నాకు చిరాకు కలుగుతుంది. అరుణని యేమిటో వెలితి బాధిస్తున్నది. కొద్ది రోజులుగా ఆమె అసంతృప్తితో బాధపడుతుందని నేను లీలగా గ్రహిస్తూనే వున్నాను.

ఒక సంవత్సరంనుంచీ ఆమె నాతో వందపాళ్ళూ జీవితాన్ని పంచుకున్నప్పటికిన్నీ ఆమె తత్త్వం నేను తెలుసుకోలేకపోయినందుకు ఆశ్చర్యపోయేవాణ్ణి అప్పుడప్పుడు. ఎప్పుడో క్యాంపునుంచి ఇంటికివచ్చినా యెంతో దిగులుతో, యేమిటో అసంతృప్తితో యెదురుచూస్తూ వుండేది. నాకు కొద్దికొద్దిగా అర్థమవుతూవుంది. ఆమెకు ఏమిటో అసంతృప్తి.

అరుణ ప్రశ్నకు నేను సమాధానం చెప్పలేదు.

అరుణ మాత్రం ఆలోచిస్తూనేవుంది.

పార్కుకి వెళ్ళి వో కమూలగా పచ్చటి గడ్డిపైన కూచున్నాం. రకరకాల మనుష్యులు, పిల్లాపాపా, కుర్రకారు, ముసలివాళ్ళు యెంతమందితోనో పార్కు కలకల్లాడిపోతున్నది.

కథా నిలయం 3707 శ్రీకాకుళం

అరుణ హఠాత్తుగా నావేపుతిరిగి 'చూడండీ, చూడండీ' అని అటువేపు చూసింది. నేను చూశాను. దంపతులు తమ చిన్నకుర్రాణ్ణి మధ్య చెరొకవేలూ పట్టుకుని నడిపించుకుంటూ వస్తున్నారు. అదేమి ఆశ్చర్యకరమైన దృశ్యమూ!

ఆకుర్రాడు నడవనని మారాం చేస్తున్నాడు.

అరుణవేపు చూశాను. అరుణకళ్ళు సంతోషంతో మెరిసిపోతున్నాయి. వాళ్ళు మావేపే వచ్చారు. నాకు మళ్ళీ వొక గడ్డుప్రశ్న యెదుర్కొన్నది. ఆ వచ్చినతడు నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు రామారావు. అయినా నేను ముభావంగానే ఊరుకున్నాను. అతడే దగ్గరగావచ్చి పలకరించాడు. వాళ్ళు కూడా మా పక్కనే వోచోట కూచున్నారు. అరుణ ఆవిడతో అప్పుడే మాటలు కలిపేసింది. ఆ కుర్రాణ్ణి వొళ్ళో కూచోబెట్టుకుని ముద్దాడింది.

రామారావు అదృష్టవంతుడివి అని నన్ను అభినందించాడు.

రామారావుకి ముగ్గురు పిల్లలట. ఒక పిల్లను అమ్మమ్మ వాళ్ళింట్లోనూ, కుర్రాణ్ణి తన తండ్రిదగ్గరా వదిలేసి వచ్చారట. వీడు చిన్నవాడు. రామారావు అందుకే నన్ను అభినందించాడు. నేను చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నాను. ఇంకానయం. అరుణ మా మాటలు వినలేదు. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. ఇంకా పైకి. అరుణ నా ప్రక్కనే జరిగి కూచుంది.

"రెండోయేడేనట. అన్ని మాటలూ వచ్చునండీ" అన్నది ఆ చిట్టిబాబు నుద్దేశించి. నేను నిర్లిప్తతతో 'ఊ' అన్నాను.

అరుణముఖం చిట్లించుకుంది. ముభావంగా కాసేపు అటూ ఇటూ చూస్తూ కూచుంది.

ఇంతలోనే నా చేతిని మృదువుగా నొక్కి ఆకాశం కేసి చూస్తు "వాన వచ్చేలా వుంది. ఇక వెళ్ళిపోదామా" అన్నది.

ఆకాశం నిమిషంలో నల్లటి మబ్బులతో నిండిపోయింది. చల్లటి గాలికూడా వీచసాగింది. లేచి పార్కు గేటుదాకా నడిచి వచ్చాము. పార్కు గేటుపైకి అగ్గిలా కాగితపు పూల చెట్లు ఎగబాకి రంగురంగుల పూలతో ఎంతో అందంగా వున్నాయి. గుత్తులుగుత్తులుగా పూలు. లైట్లు వెలిగించారు. చాలా మనోహరంగా వుంది ఆ సాయంకాలం. ఇటువంటి సాయంకాలాలంటే నాకు ఎంతో ఇష్టం.

రిక్షాని పిలిచాను.

"ఎందుకు నడిచే పోదాం" అన్నది అరుణ.

"వాన వచ్చేలావుంది."

పార్కు నుండి వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టల్ దాకా పల్లంగా వుంటుంది. రిక్షా వేగంగా పోతున్నది.

వర్షమింకా పడ్డ ఆగిపోయింది.

రోడ్డుమీద వాగు పెద్దదిగా వుంది. ఉధృతంగా. ఇంకా రెండు మూడు రిక్షాలుకూడా వున్నాయి. ఒక పోలీస్ కానిస్టేబిల్ కూడా అక్కడే నిలుచుని వున్నాడు. రోడ్డుకి అడ్డంగా

వుంది. ఆ గుంపు. రిక్షావాడు రిక్షా ఆపి దిగి ఆ గుంపులోకి దూర్తాడు. ఒక్క రెండు నిమిషాల్లోనే వచ్చాడు. నేనుకూడా అప్పటిదాకా దిగేవున్నాను. రిక్షావాడు. రాగానే నేను రిక్షా యెక్కాను. గుంపు కాస్త చెదిరింది. ఒక దారుణమైన దృశ్యం కంటబడింది. రోడ్డుమీద గుంపుమధ్య ఇద్దరు మనుష్యులు పెద్ద పెద్ద లాటీల్లాంటి కఱ్ఱలు పుచ్చుకుని నిలుచుని వున్నారు. వాళ్ళకాళ్ళ వద్ద వొకకుక్క పడివుంది. ఆ కుక్క నోట్లోంచి వరదగా నెత్తురు కారుతోంది. మధ్య మధ్య కుయ్యోమని అరుస్తుంది. ఆ దృశ్యం అరుణకూడా చూసింది. అరుణ వొక్కసారిగా వొణికిపోయి నా బుజంమీదికి వొరిగి పోయింది. విహ్వాలమైన స్వరంతో 'యేమిటండీ. యేమిటండీ'... అన్నది. రిక్షాఅతను ఇంకా వెళ్ళేందుకు వీలులేక అలానే నిలబడి పోయాడు.

పోలీస్ కానిస్టేబుల్ గుంపుని చెదరగొడుతున్నాడు. కుక్క మొత్తుకుంటుంది. కుక్కకి రెండుపక్కలా నిలుచునివున్న మొద్దు మనుష్యులు కఱ్ఱలతో వొకరు విడిచి వొకరు మళ్ళీ దాన్ని బాదారు. మాకు బాగా కనబడుతూనే వుంది. కుక్క మూలగలేదు. అరుణ యేడుస్తూ "ఇక్క వొద్దు. ఇక్కడొద్దు. పోనియ్. పోనియ్...మీరు చెప్పండి. పోనిమనండీ..." నా చెయ్యిక్కితన చేతుల్లోకి తీసుకుని "మనం వెళ్ళిపోదాం. నడచిపోదాంరాండి. పశువులు. నేనుచూడలేను అని ముఖం కప్పేసుకుంది.

‘‘ఎలాంపోనిస్తానమ్మగారు’’ అన్నాడు రిక్షావాడు.

‘‘పోనియ్ నెట్టుకుపో’’ అరుణ యేడుపుగొంతుతో వాణ్ణి ప్రాధేయపడుతోంది.

గుంపు చెదరిపోయింది. చిన్న కుక్క-పిల్ల. చచ్చిపోయింది. అరుణ కళ్ళుమూసుకునివుంది. రిక్షా మెల్లగా ముందుకు సాగిపోయింది. అరుణ నన్ను వొరుసుకుని కూచుంది. ఆమె చేయి నా చేతిలోనేవుంది. అరుణ యేమాత్రపు విషాదాన్ని భరించలేదు. అందుకే ఆమెను చూస్తే నాకు దిగులవుతుంది. క్యాంపులో వున్నన్ని రోజులూ మనసంతా అనుక్షణమూ ఆమెచుట్టూ పరిభ్రమిస్తూ వుంటుంది.

దారిలో అరుణ అడిగింది రిక్షావాణ్ణి.

రిక్షావాడు చెప్పాడు. రిక్షావాడు చెప్పకముందే అరుణ మనుష్యులను తిట్టింది. పశువులన్నది. పశువులు నయమన్నది. దయ లేదన్నది. మనుషులుగా యెందుకు పుట్టారన్నది. వణికి పోవటం నాకు తెలుస్తూనే వున్నది.

రిక్షావాడు చెప్పాడు.

‘‘పిచ్చికుక్క అమ్మా. పిచ్చెత్తింది. ఇద్దరు పిల్లల్ని కరిచింది. పాపం ఒక పిల్లవాడు ఆస్పత్రిలో పోయినాడట. ఇందాక వొక యెద్దునూ కరిచిందట. పిచ్చెక్కిన తర్వాత చంపకపోతే యెలాగమ్మా. మనుషులని కరిస్తే బతికే ఆశ

వుందా.'' అరుణ యేడుపు దిగమింగుకుంది. ఆ కళ్ళలో యెంత దైన్యమో! అరుణవేపు చూస్తే నాకు దిగులైంది.

ఇల్లు చేరుకున్న తర్వాతనైనా అరుణ అలానే వుండి పోయింది. ఎక్కడో, యేమిటో ఆలోచన, మధ్య మధ్య కళ్ళు చెమ్మగిల్లటం, నేను చూస్తూనే వున్నాను. దగ్గరగా తీసుకుని అనునయించాను.

ఆమె అడిగింది.

''అవునండీ నిజంగా పిచ్చెక్కుతుందా. ఎందుకు పిచ్చెక్కిందో దానికి పాపం.''

అరుణకి యేమని సమాధానం చెప్పను.

అరుణ అంటే అమాయికత్వం. అరుణ జాలి

అవాళ రాత్రి అంతా అరుణ వణకిపోతూనే వుంది. అరుణనిచూస్తే నాకు దిగులైంది. ప్రొద్దున్నే నేను క్యాంపుకు వెళ్ళాలి. ఉదయానికల్లా అరుణ మామూలుమనిషైంది. ఎప్పటిలానే ''తొందరగా వచ్చేయండి.'' అని చెప్పింది.

కలక దేరిన మనస్సుతోటి వీరయ్యని తీసుకుని నేను క్యాంపుకి వెళ్ళిపోయాను. అడవిలో యేడిసింది. ఆ పల్లె పొద్దుగూకితే భయం.

ఆ వారం రోజులూ బ్రహ్మప్రళయంలా గడచింది.

వీరయ్యని మాత్రం మల్లోజున్నే పంపించివేశాను.

మల్లోజున బయలుదేరి నేను వెళ్ళిపోవచ్చు.

చీకటిపడిన అరగంటకి తూర్పు దిక్కున చంద్రబింబం ఎఱ్ఱగా తోచి క్రమంగా తెల్లబడింది.

బంగళా ఆరుబయట కుర్చీ వేయించుకుని కూచున్నాను. దూరంగా చెట్ల ఆకుల సందులనుంచి ఆ దృశ్యం నాకు బాగా కనపడుతున్నది.

అందమైన రాత్రి.

చింత చెట్ల కొమ్మల మధ్యనుండి వెలిగిపోతున్న చంద్రబింబం నా కేదో పూర్వ స్మృతులని గుర్తుకు తెచ్చింది. ఎక్కడినుంచో పక్షులు గోల చేస్తున్నాయి. పేరు తెలని పువ్వులు వాసనలు వెదజల్లుతున్నాయి. ఆఫీసరుగారు దూరంగా కూచుని చుట్ట కాల్చుకుంటున్నారు. బంగళాముందు అడవి మృగాలు రాకుండా ఎఱ్ఱటిమంట మండుతున్నది.

నిజంగా అందమైన రాత్రి.

సరిగా యిలాంటి రాత్రే అంచుల్లేని బంగారు పళ్ళెంలా చందమామ తూర్పుదిక్కున వెలుగుతుండగా అరుణతో పల్లకీ యెక్కి వూరేగాను. అవాళ ఉత్సాహం అవాళ్టి సంబరం. యేమని వర్ణించను. హృదయం కూడా నేను చెప్పలేను అంటున్నది.

అరుణ ఆరోజున రూపుగొన్న ముగ్ధత్వం.

కన్నులు అరమూతలు పడి ఆరోజున యెన్నికలలు కన్నదో - భవిష్యత్తుని గురించి తియ్యగా వూహించి

వుంటుంది. కలలో బతుకుతున్న దానివలె, యెవరివేపూ కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. నావేపు చూడటానికే యెంతసిగ్గు పడిపొయ్యేది!

ఆమెకలలన్నీ యేమైనాయో? నాతోటి చెప్పిందా? అసంతృప్తి అంటే అసంతృప్తికాదూ! ఐదేళ్ళు గడచిపోయినవి.

పదిరోజులు వుంటే పదిరోజులు ఇంట్లో వుండటానికి వీలు లేని ఉద్యోగం. ఆమె ఒక్కతే ఇంట్లో బిక్కుబిక్కుమంటూ కాలం గడపాలి. అరుణపైన చెప్పలేని జాలికలిగింది.

ఎంత తర్వగా తెల్లవారుతుందా అని హృదయం వేగిర పాటుచెందింది.

అరుణతోటి జీవితాన్ని పంచుకున్ననాటి సంగతులు వొక్కొక్కటే కళ్ళముందు తిరిగాయి. పాపం, ఆమెకు అసంతృప్తిలేకుండా చెయ్యాలి. ఇకముందు ఆమె మనసు లోని వెలితిని కనుక్కునేందుకు ప్రయత్నిస్తాను.

తెల్లవారగానే ఆఫీసరుకు చెప్పాను. మూడు నెలలదాకా నాకు క్యాంపుడ్యూటీ పెట్టవద్దని. ఆయన వొప్పుకున్నారు. ఎంతో సంతోషంతో ఇంటికి బయలుదేరి వచ్చేశాను.

ఇల్లు చేరుకునేసరికి నాకు ఆశ్చర్యమైంది.

ఎవరింటికన్నా చేరుకున్నానా అనిపించింది.

నేను ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతుండగానే యెదురువచ్చే అరుణ యెదురు రాలేదుకదా, యెక్కడవుందో మరి కన్పించ

లేదు. హాల్లో నా టేబిలు ప్రక్క కుర్చీలో వొక కుక్కపిల్ల కూచుని నన్ను చూసి భౌ భౌ మంటూ మొరగటం సాగించింది. నా టేబిలూ, కుర్చీ వాటిస్థానాలు మార్చుకున్నాయి. ఆకుక్కపిల్ల నన్ను చూసి మండిపడసాగింది. దాని మెడకి వున్న చిన్న బెల్టూ, గొలుసూ లేకుండానే వుండి వున్నట్లయితే నామీదబడి పీకి పెట్టేదేమో నన్నట్లుగా వుంది దాని వాలకం. నేను అప్రతిభుణ్ణయిపోయి కాసేపు అలానే నిలుచుండి పోయాను.

ఇంతలో అరుణ వచ్చింది ...వస్తూనే నన్ను చూసింది... చూస్తూనే అతి సంతోషంగా నవ్వింది.......నవ్వుతూనే ఆ కుక్కపిల్ల దగ్గరకు పోయింది... పోయి దాన్ని రెండు చేతుల్లోనూ తీసుకుంది.

"బుజ్జిముండా యెవరనుకున్నావే, తెగ అరుస్తున్నావు. నాన్నగారమ్మా, అలా చెయ్యొచ్చునా తప్పుకదూ. అల్లరి చెయ్యకూడదు. బుద్ధిమంతుడిలా వుండాలి. కన్నా, నేను చెప్పినట్లు వింటావుకదూ" అని దాన్ని దువ్వుతోంది.

అది నన్ను చూసి ఇంకా మధ్యమధ్య కుంయ్, కుంయ్ మంటూనేవుంది. నాకు తల తిరిగిపోయినంత పనైంది. అరుణకి పిచ్చి పట్టలేదు కాదా — అరుణ నిజంగా పిచ్చిదై పోతున్నది.

ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొకరకం పిచ్చి, అరుణకి.....పిచ్చి.
అరుణ దాన్ని తీసుకునే నా దగ్గరగా వచ్చింది.

అరుణను చూస్తుంటే నాకు నవ్వూ యేడుపుకూడా వస్తున్నాయి. నేను ముఖం పక్కకి తిప్పుకున్నాను.

"బుజ్జిముండ మీదగ్గరకు వస్తుందట తీసుకోండి" అన్నది. నేను తీసుకోలేదు. అరుణవేపు చూసిమాత్రం దిగులుగా నవ్వాను. అరుణా అంతే.

నమ్మకం కుదిరినట్లుగా నేనెవరో దానికి తెలిసిపోయినట్లుగా నా మీదికి మీదికి పాకుతోంది కుక్కపిల్ల.

"బుజ్జిగాణ్ణితీసుకోరేమండీ"

కుక్కపిల్లని దువ్వి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయాను.

అరుణకూడా నావెనకనే వస్తుంటే కుక్కపిల్ల కుయ్యోమని మొత్తుకుంటూ అరుణదగ్గర నుంచి పోవటంలేదు.

"కన్నయ్యా నీతో ఆడుకుంటాని. కెట్లానమ్మా, నాన్నగారికి కోపంరాదూ. ఇప్పుడే వస్తానుమరి. నాన్నగారికి నీళ్ళు తోడాలి, కాఫీ కలిపి ఇవ్వాలి. నీవంటే పాలుతాగి గంతులేస్తుంటివి"

అరుణకి పిచ్చిపుడుతుందా భగవంతుడా. అరుణని యెలా సరిదిద్దుకోవాలి. నాకేం తోచటంలేదే. ఏం చెయ్యాలి అనుకున్నాను.

నిమిష నిమిషానికీ ఆ కుక్కపిల్లను చూస్తుంటే నాకు నాళ్ళు మూంచిపోతున్నది.

స్నానంచేసి కాఫీ త్రాగుతూ "వెధవ కుక్కపిల్ల. దాన్ని బయట వదిలేసి వస్తాను" అన్నాను అరుణవేపు చూస్తూ. అరుణ ముఖం చిట్లించుకుంది.

"పోనీండి. అది మిమ్మల్ని ప్రసన్నం చేసింది. పాపం దిక్కులేనిది. ఒకనాటి ప్రొద్దున్నే చూద్దునుగదా మీ టేబిలు చాటున దాక్కుని వణికిపోతున్నది. పెద్దకుక్కలన్నీ కలసి పీకి పెట్టేసయ్ కాబోలు. వళ్ళంతా గాయాలు. దిక్కులేని ముండ అని, దానికిన్ని పాలు పోసి ఆ సాయంకాలం బయటకు పంపించివేద్దాం కదా అని అనుకున్నాను. కాని యెంతకూ పోనంటుందే. చూడండీ కుక్క విశ్వాసం మనిషికి కూడా వుండదంటారు. ఆ విషయం నాకవాళ బాగా తెలిసింది. కాళ్ళకు కాళ్ళకు చుట్టుకుని తిరిగింది. వీరయ్యా దీన్ని బయట విడిచిపెట్టు అని పంపించాను. బయటకు తీసుకెళ్తుంటే ఒకటే గోల. తలుపులు వేయమన్నాను. వీరయ్య వీధి వాకిలి మూశేశాడు. వాకిలి దగ్గర కాళ్ళతో తలుపులు గోకుతూ రెండు గంటలు యేడ్చిందండీ. నాకు జాలైంది. యేడుపు కూడా వచ్చింది. చిన్నముండకు నేనంటే యెంత ప్రేమ అనుకున్నారు! తలుపు తియ్యగానే ఒక్క పరుగున వచ్చి కాళ్ళచుట్టూ తిరిగింది. దీన్ని యెలా పంపించమండీ బయటకి, మీరుకూడా పంపించలేరు. పోనీలెండి. ఈ బుజ్జిముండతోటి నాకు బాగా కాలక్షేపమవుతోంది. మీరు క్యాంపుకెళ్ళినప్పుడు

ఒక్కదాన్నీ బిక్కుబిక్కుమంటూ వుండేదాన్నా! ఇప్పుడా భయంలేదు. ఏదో కాలక్షేపమవుతుంది. ఈబెల్లు వీరయ్య చేత తెప్పించానండీ. ఏమంత బాగాలేదు. సాయంకాలానికి మీరొక మంచిబెల్లు తెచ్చిపెడతారుకదూ! తప్పక తేవాలేం! మంచివారుకదూ! తెస్తారు. పిచ్చిముండా వస్తున్నానే. నాన్నారికి కాఫీ యివ్వవద్దూ.''

నాకు తలపట్టుకోవాలనిపించింది.

అసలే నా సహజప్రవృత్తికి కుక్కలంటే పరమ అసహ్యం. నేనేమైనా మూర్ఖంచేసి దాన్ని వెళ్ళగొట్టిస్తే అరుణ అన్నం నీళ్ళూ మానేస్తుంది. అది తథ్యం. కనుక భరించవలసిందే తప్పదు. భగవంతుడా అరుణకుగాని పిచ్చెత్తదుగదా!

భగవంతుడికి రెండుచేతులూ యెత్తి మనస్సులోనే నమస్కరించాను.

రోజు రోజుకీ వాళ్ళిద్దరిమధ్యా ప్రేమానురాగాలు యెక్కువవుతూవున్నాయి. చూస్తున్నాను. నాకు చాలా కోపంగాను కూడావుంది. అయినా యేమీ చెయ్యలేక చూస్తూ వూరుకున్నాను. ఈ మధ్య క్యాంపులుకూడాలేవు. రోజురోజుకి భరించలేకుండావున్నాను అరుణ వ్యవహారం. దానికి నీళ్ళు పొయ్యటం, పాలుపొయ్యటం, పికార్లు తిప్పటం, మొదలైన పన్ని కళ్ళప్పగించి చూస్తూ వుండవలసి వస్తున్నది.

చివరకు నాగురించికూడా శ్రద్ధతక్కువైంది అరుణకు,

ఎప్పుడేనా నేను విసుక్కుంటే "ఏంచేసేదండి, బుజ్జిగాడి అల్లరి రోజురోజుకీ మరీ యెక్కువవుతున్నది. ఏపని చేసుకో లేకపోతున్నాను" అనేది.

ఒక్క నెలరోజుల్లో అరుణ పెంచిన కుక్కపిల్ల వచ్చి నప్పటికి రెండింతలు బలిసింది. నున్నగా నిగనిగలాడుతూ బొచ్చు పెరిగి వొక్కొక్కసారి నాకూడా ముచ్చటయి ఇది వరకున్న కోపం కాస్తా కరగిపోతున్నదా అనిపించేది.

ఒకరోజున కృష్ణారావు నాతో పనుండివచ్చాడు.

మాకుక్కపిల్ల కాస్తా కృష్ణారావు మీద యెగబడ్డది.

అరుణ దాన్ని యెత్తుకుని లోపలికి తీసుకుని వెళ్ళిన దాకా కృష్ణారావు అలానే వాకిట్లోనే నిలబడిపోయినాడు.

లోపలికి వచ్చి కూచున్న తర్వాత "ఛా ఛా కుక్కపిల్లను పెంచుతున్నావుట్రోయ్. అవంటే నాకు పరమ అసహ్యాం, వెధవ న్యూసెన్సు......" అన్నాడు కృష్ణారావు. నేనేమీ సమాధానం చెప్పలేదు. అయితే తలుపుచాటున నిలుచుని వున్న "అరుణనేత్రాలు" మాత్రం నాకళ్ళలో కదిలినై.

కృష్ణారావు యింకా కాసేపు కుక్కలని తిట్టి వెళ్ళి పోయాడు. కృష్ణారావు అలా వెళ్ళాడో లేదో అరుణ వుప్పెనలా వచ్చి "ఆయన ఇంక మనింటికి రావలసిన పనిలేదు" అని చెప్పింది.

కారణం అడుగుతూ వుండగానే చెప్పలేదు. చెపితేమాత్రం నేను చేసేదేముంది.

రెండు నెలలు గడచిపోయినై, ఇంకో నెలరోజుల్లో నేను మళ్ళీ క్యాంపుకి పోవలసివుంటుంది. వర్షాలు ప్రారంభమై నాలుగైదు వానలు కురిసినై.

ఒకరోజు ప్రొద్దున్నే లేచి ముఖం కడుక్కొని మామూలుగా కాఫీ కొరకు వంటింట్లోకి వెళ్ళాను. కుంపటిముందు కూచుని అరుణ చేతి కేమిటో తడిగుడ్డ చుట్టుకుంటున్నది. నన్ను చూడగానే నేను చూడకూడదనే వుద్దేశంతో గబగబా చేతికి చుట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. నేను ఆమె చేతిని నా చేతులోకి తీసుకుని ఆ తడిగుడ్డ విప్పి చూచాను.

ఆమె తల వంచుకుంది.

అరటిపువ్వులాటి ఆమె మణికట్టు పైభాగంలో రక్తపు మరకలుచూసిన తర్వాత నా కళ్ళు చెదరిపోయినయ్. "ఏమిటైంది?" అన్నాను.

ఆమె చిరునవ్వుతో 'బుజ్జిగాడి అల్లరి' అంటే నాపై ప్రాణాలు పైనే పోయినయ్. నిజంగా యీామెకు పిచ్చి పట్టిందా? నా కళ్ళు చెమర్చాయి. భగవంతుడా అరుణకు పిచ్చి పట్టిందా!?

ఇల్లు నాలుగుమూలలూ వెతికాను. కుక్కపిల్ల కనపడ లేదు. కనపడితే దాన్ని గొంతుపిసికి చంపాలని. వీరయ్యచేత రిక్షా పిలిపించాను. ఆమె యేమంటున్నా వినిపించుకోకుండా డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళి కట్టు కట్టించాను. గోళ్ళతో

గీకిన గాయమేనట. అదృష్టవంతుణ్ణి. బ్రతికి పోయాను. అవాళ్ళ ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టాను.

డ్రాయింగురూములో కూచుని పని చేసుకుంటున్నాను. అరుణ వచ్చి నా పక్కనే నిలుచుంది. కళ్ళెత్తి ఆమె వేపు చూశాను. అరుణ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని "బుజ్జిగాడు ఎక్కడా కనపడలేదు. ఇల్లంతా వెతికాను" అన్నది. పీడా పోయింది అనుకున్నాను మనస్సులో. "ఎక్కడకూ పోదు. మళ్ళీ వస్తుంది" అన్నాను. అరుణ దిగులుగా చూసింది. వాకిట్లోనే కనిపెట్టుకుని కూచుంది. పన్నెండైనా కుక్కపిల్ల రాలేదు. నాకు సంతోషంగానే వుంది. కాని అరుణను చూసి నాకూ దిగులుగా వుంది. అరుణ అన్నం తిననని పట్టుపట్టింది. ఎంతో బ్రతిమాలిన తర్వాత కొద్దిగా తిన్నది. నాకు కొత్త దిగులు పట్టుకుంది. అరుణ యీ దుఃఖాన్ని యెలా మరచి పోవాలి. సాయంకాలమైనా కుక్కపిల్ల రాలేదు. అరుణ ఆ రాత్రి అన్నం తినలేదు. ఎంత బ్రతిమాలినా వినలేదు.

మర్నాడు ప్రొద్దున ఆశగా నిద్రలేచింది. కాని కుక్కపిల్ల కనుపడలేదు.

"మీరు డాక్టరు దగ్గరకు వద్దో మొర్రో అంటే వినక పోతిరి. మనం డాక్టరు దగ్గరకు పోయినప్పుడు యీ నిద్ర పెద్దమ్మ పీరయ్యని మోసం చేసి బుజ్జిగాణ్ణి యెవరో తీసుక పోయి వుంటారు. నా బుజ్జిగాడు నాక్కావాలిప్పుడు. తీసుకు

రాండి'' అని వీరయ్యని తిట్టింది. నన్ను సాధించింది. తనని తాను తిట్టుకుంది. ''వీరయ్యా బుజ్జిగాణ్ణి తీసుకురా. నీకు పది రూపాయలిస్తాను. వెతుకు పో. వెతుకుపో'' అని వీరయ్యని బ్రతిమాలుకుంది.

అరుణని చూస్తుంటే భయమవుతున్నది. దిగులవుతున్నది. ఆవాళకూడా కుక్కపిల్ల ఇంటికి రాలేదు.

అరుణ ఆవాళకూడా అన్నం ముట్టలేదు.

నేను యెంతో బుజ్జగించాను. ''వస్తుంది. ఎక్కడో వుంటుంది. ఎవరో కట్టేసే వుంటారు చిన్నపిల్లలు. వీలుగాక వుండేవుంటుంది. ఎప్పుడో వాళ్ళు యేమరివుంటే పరుగెత్తుకుని వస్తుంది. నామాట వినవూ. అబ్బే ఇలా అయిపోతారా పిచ్చీ. నువ్వు ఇలా అయిపోతే నాకెంత దిగులవుతుందో వూహించుకో.''

అరుణ నావేపు దిగులుగా చూసింది. వీరయ్య ఎక్కడెక్కడో తిరిగి వచ్చాడు. మూడోరోజుకూడా కనపడలేదు. అరుణ అన్నం తింటునే వుంది. ఐనా ఏదో చెప్పలేని దిగులు. నిర్లిప్తత. నాలుగోరోజు నేను ఆఫీసునుంచివస్తూ ఇలా ఆలోచించుకున్నాను. ''కనపడింది. పది రోజుల్లో పంపిస్తామన్నారువాళ్ళు అని చెపుదామని ఆలోచించాను, పదిరోజులయేసరికి కొంత స్వస్థ పడుతుంది. చిన్నగా అలవాటవుతుంది అని వూహించాను.

ఇంటికివచ్చి యెంతో ఉత్సాహంతో అరుణని పిలిచాను. అరుణ వచ్చింది.

“మన బుజ్జిగాడు కనపడింది అరుణా. ఆ వీధిలో వాళ్ళింట్లో వుంది. వాళ్ళ పిల్లలు సరదా పడ్డారు పాపం. పది రోజుల్లో పంపిస్తామని చెప్పారు.”

అరుణ నా దగ్గరగా వచ్చింది. నా ముఖంలోకి చూస్తూ “[illegible] లేదు. [illegible] చెప్పాడు. [illegible] మనుష్యులు, మనుష్యులు కారు...” [illegible] వెక్కి-వెక్కి ఏడ్చింది అరుణ.